

L'HEREU

CATALUNYA.—Diuen que'n Dato m'ha posat la llufa. Jo'n voldria cada dia de llufes com aquesta.

Xerameca

DESPRES de llegir l'articulat del Decret de les Mancomunitats firmat pel Rei, son molts els catalans qu'han tingut una gran decepció. Nosaltres mateixos al enterar-nos que'l govern havia autoritzat la Mancomunitat per a fins provincials llençarem les campanes al vol i'ns apressarem a exterioritzar la nostra joia. Però ail a mesura que llegíem l'articulat esmentat, anaven minvant els nostres entusiasmes i vegerem clarament que no era tant com se deia. Nosaltres creiem que'l projecte de Mancomunitats havia sigut aprovat íntegrament, i la realitat ens ha demostrat tot lo contrari.

El Decret confeccionat pel govern del senyor Dato podríem anomenar-lo el Decret de la por. Ha tingut por de espantar a la gent de Madrid, i ha tingut por de desafiar a Catalunya.

Aquest Decret ve a demostrar una vegada més, lo molt que'ls espanta fer concessions que tendeixin a donar preponderancia als sentiments regionalistes.

Per un madrileny es intolerable que's parli de regionalisme i no capeix que a *provincies* hi pugui haver gent que valgui tant o més que'ls de Madrid. Per ell la *villa del oso y del madroño*, es el cervell de Espanya, i tots els qu'hem tingut la *desgracia* de naixer en *provincies* som uns *paletos*.

Els madrileny's podém compararlos a l'infusori que ens parla en Bartrina en un moment d'inspiració suprema, que s'estranyà al sapiguer que existien moltes belleses a la creació ademés de la goteta d'aigua on ell vivia. Catalunya per ells no es res mes que un gran centre de fabricació i els catalans una gent *muy laboriosa*. No'ls hi parreu d'arquitectura catalana, ni d'art català, ni de música, ni de poesia... Aquí no més hi ha comerciants, i gent que béu amb porró i porta barretina.

Si en Clará, en Manen, en Granados, i tants altres catalans il·lustres van a Madrid a fer coneixer els fruits del seu talent, ningú sab que son catalans, i'ls diaris els anomenen artistes *españoles*.

¡Pero ail si per desgràcia un anarquista català atenta contra la vida de alguna personalitat madrilena, a les dues hores ja se sap per tot el mon que el *asesino era catalán*. Quan els nostres homes amb el seu talent honren a Espanya, son espanyols, quan la deshonren, son catalans...

A Madrid us mostraran amb orgull la Puerta del Sol, que es petita com una *puerta de escape*, i la Equitativa i el Banco i la Plaza de Oriente i us diran que Madrid es la *antesala del cielo*, i que el castellà es la *lengua de los ángeles*, i que les seves dones son de *pura raza española*, que son les mes

gracioses i més *serranas* de la terra!.. Pero ail.. no els hi parreu de Catalunya, i pondereu davant d'ells les seves belleses, que us diran que'ls catalans son *ordinaris y separatistas*.

Que té d'estrany, doncs, que en Dato no s'hagi atrevit a donarnos íntegrament el projecte de Mancomunitats!...

Però també es molt sensible que Catalunya en sofreixi les conseqüències. Nosaltres no'n tenim cap culpa que no se'ns compregui, ni som responsables de que a Madrid hi ha gent que's pensi que per esser bon espanyol s'ha de renegar de la terra que'ns ha vist naixer. Nosaltres enteném que estimant a Catalunya, estimém també a Espanya. I si no es aixís dieume, ¿que vol dir estimar Espanya? ¿Que's Espanya? Es tal volta Madrid! Nosaltres creiem que Espanya, vol dir un acoblament de pobles de una diversitat de variants ètniques, que están fortament unides per lligams de tradició i de historia.

La nostra Espanya no es la Espanya artificiosa dels polítics de Madrid; no es un seguit de *provincies* sino un conjunt de pobles de personalitat propia. Dir lo contrari, es negar la realitat.

Si a Madrid no'ns miressin amb tanta prevenció, en Dato s'hauria atrevit a ser un xic més espléndit.

Semblaran tal volta un xic crués i estridents les nostres paraules, però ningú deu ofendres si diém sincerament i sense enfemismes, l'efecte que ens ha causat el decret aprobant les Mancomunitats.

Agraim molt la bona voluntat del senyor Dato, i estém satisfets, perquè no dir-ho, que s'hagin aprovat; però com teníem molta fe en el projecte confeccionat per les quatre Diputacions Catalanes, hauríem volgut que s'hagués aprovat íntegre i sense cap esmena.

De totes maneres sia com sia el projecte, estém satisfets de tenir-lo, i l'aplaudim sens reserves, com aplaudirém sempre entusiàsticament, tots els projectes que tendeixin a l'unió nacional de Catalunya.

L'unió actualment ja existeix; i aixó es suficient per a que ens abstinguém de rebutjar dit projecte.

Com creiem en el patriotisme dels quatre Presidents de les Diputacions Catalanes, no'ns desencoratjém, perquè si be es veritat no son molt beneficioses les concessions que'ns han fet, ells amb son talent logran que'ns sia donat tot lo que Catalunya necessita i demana.

Esperém que les Mancomunitats que son ja avui una afirmació de la nostra personalitat, donaran dies de gloria a Catalunya i contribuirán a que sia gran i poderosa.

Nosaltres com a bons catalans i fermes catalanistes no desitjem altra cosa.

CIVERETTA.

¡Si 'n va deixà el rei Herodes!
¡si 'n va deixar d'ignoscents!

Aquell que porta la dida
envolcallat amb bolquers,
i sols inconscient disfruta
xarrupant bons glops de llet
i plora, riu i perneja
i a estones fa el patarell,
aquet, sí que es, no hi ha dupte
¡ignoscent!

El jovenet que 's passeja
tot el dia pel carrer
fent l'os a la cantonada
esperant sols el moment
de que sa bella estimada
tregui al balcó el caparret,
i no nota que se 'l rifen...
¡ignoscent!

La mamá, que treu les noies
tot el dia pel passeig
per veurer si al aire lliure
pot pescar un pretendent
i no sab qu'are els promesos
passen més alts que 'ls aucells,
si per cas algún ne passa...
¡ignoscent!

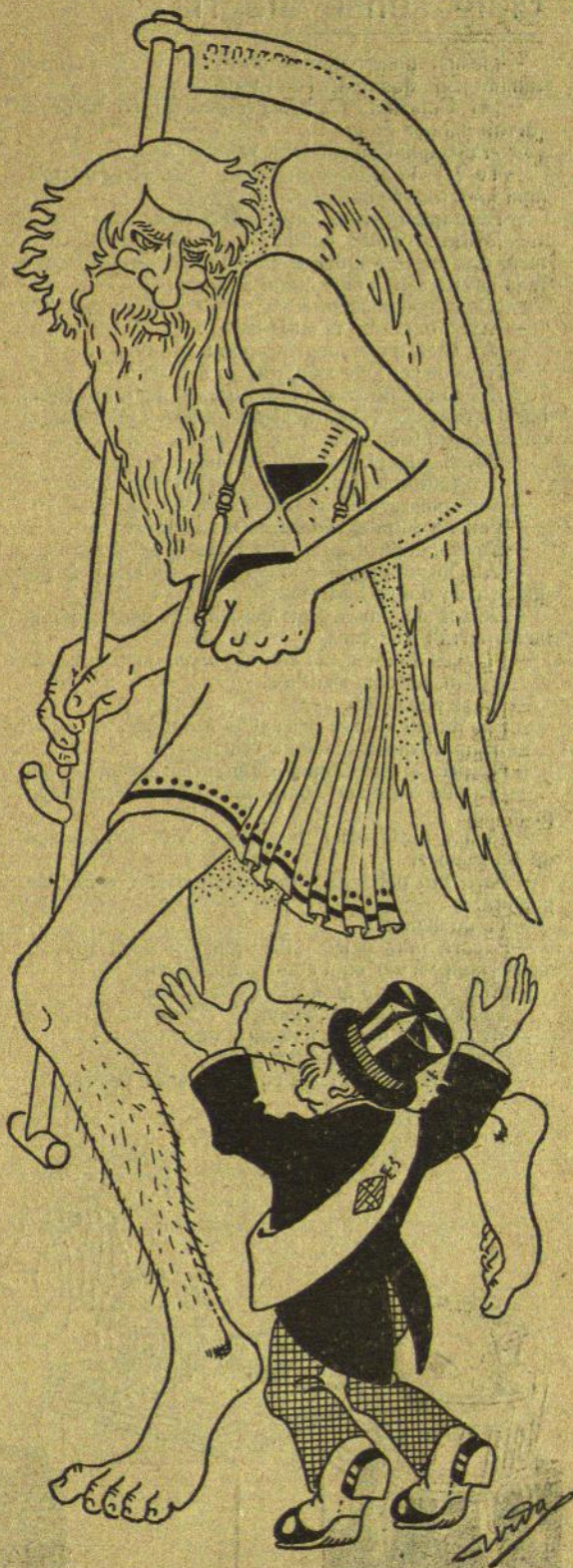
El poeta, que somnia
sols en albaes i estels,
en clars de lluna i floretes
en l'aimia i els aucells
i no veu que tots sos versos
no serveixen d'aliment
i palideix i's corseca...
¡ignoscent!

El polític que s'espera
que un dia pujen els seus
per pescar un *destinillo*
que no li arriba mai mes
i va a tots els ministeris
i's fa amic amb els porters
mentres de gana badalla...
¡ignoscent!

El lerrouxista fanàtic
que segueix igual qu' un bé
al *indiscutable jefe*
que ha posat un pam de greix
i passeja en automòvil
i fa vida de burges
sense veurer que l'explotan...
¡ignoscent!

Aquell qui fia a la rifa
esperant un guany immens
i veu allí en les pissarres
que no hi ha el número seu,
i quan ansiava la *grossa*
reb un desengany funest
puig no ha vist ni una petita...
¡ignoscent!

CABALER.

LAMENTACIÓ D'UN RADICAL

—¡Atúrat! ¡Atúrat! que se m'acaba'l turró.

Goig sense alegría

— ¡Jesús, home; quines hores de venir a dinar, també! ¡Son dos quarts de tres!

— ¡Ai Catarina; Catarina meva, si ho sabies... ¡divuit mil ulls de bou!...

— ¿Pero que t'empatolles, beneit?

— Te *La Vanguardia*; liegeix *La Vanguardia*, aquí ho trovaràs ben clar...

— Pero que t'ornes boig, o qué, Biel?

— ¡Miratel; 18053 clavat ¡la grossa! ¡Ansia, Manela, dic; ansia, Catarina! ¡Divuit mil nassos; quan te'ls haves vist, noia, divuit mil nassos!

— ¡Com, ¿qu'hem tret?

— Aixó'l que't dic fa mitja hora...

— ¡Ai, Biel, quina alegría; jo'm torno boja...

— No; que tot s'ho menjarien a Sant Boi.

— Ara si que deixarem la botiga, i ¡al botaván el bacallá remullat i les monjetes cuites! Qui'n vulgui qu'encengui foc.

— ¡Ai, sí, filla sí; no'n vui ser més d'esclau.

— Ben tontos forem. ¡Carau, 18.000 de un coll...

— Ens comprarem una torreta a Sant Gervasi...

— Veus; a mí m'agradaria més a la Salut...

— Bueno, dona! Una a cada *puesto*. Lo que sobri...

— ¡Ah! jo vui un palco al *Lacey* i un vestit de jaqueta, com donya Eufràsia.

— Deixat de donya Enfràsia, que no es ella qui'ns ha de portá'l pá a casa.

— ¡I's dies de festa vui aná al *Parca* amb *timovil*.

— ¡Ui, ui, ui; com t'enfiles!

— No se pás que hi veus!...

— Los diners sobrès per ara al Montepío.

— ¡Fuig d'aquí, poca solta fuig!

— Després si surt alguna *diputea*, veurém.

— ¿També vols fer com aquets... perdularis del principal?

— ¿A don *Casús* dius perdulari? ¡No sortirás mai de bacallanera.

— Pero vui palco al *Lacey*, *timovil* i vestit de jaqueta.

— Tu no manas.

— Encara falta saber si'ls quartos eren teus o meus ¿hont vá per aq i aquet mitja-cerilla?

— Mira, Catarina qu'acabo la paciència.

— Aca'l adroguer ne venen.

— Mira que'm puja la osca al nás...

— Comprat un espanta-mosques

— Mira que les monjetes cuites t'anirán pel cap...

— Si ho tornes a dir te tiro un bacallá entre cap i coll...

— Es clar; com ara ja's... donya Catarina. (Una parroquiana entrant tot depressa):

— Posimen deu de cuites, Catarina; corri.

— ¡Correu que l'home li plora!

— Vosté no n'ha de fer res si l'home plora o riu.

— ¡Ai, no, filla no; ja'n tinc prou amb aquet estaquirot, que sembla'l cavall de bastos!

— No'n fassi cas, Laya; que avui ha tret la rifa i...

— Ai, mira la trapassera, que callat s'ho portava!

— Si no fos que som senyors, ara vos diria una mala paraula. Bona enveja que'n teniu de que hagi tret la rifa.

— Mare— diu l'Emilio, fill gran de la Catarina que vé del café—vos acompanyo amb el sentiment.

— Ja sabs qu'hem tret la grossa?

— Sí; el dinar potser treurem!...

— ¡Ai, sí; fill, sí.—Diu en Biel,—18053 clavat.

— No, home, no; si la grossa es 18073.

— ¿Eh; que dius que, *Miliu*?

— Que la grossa no es el 18053, sino 73.

— Mira; me'n alegro per ta mare, te—i girantse mofeta de cara a la seva dona li diu!

— Posimen deu de seques, senyora Catarina!... NEL.

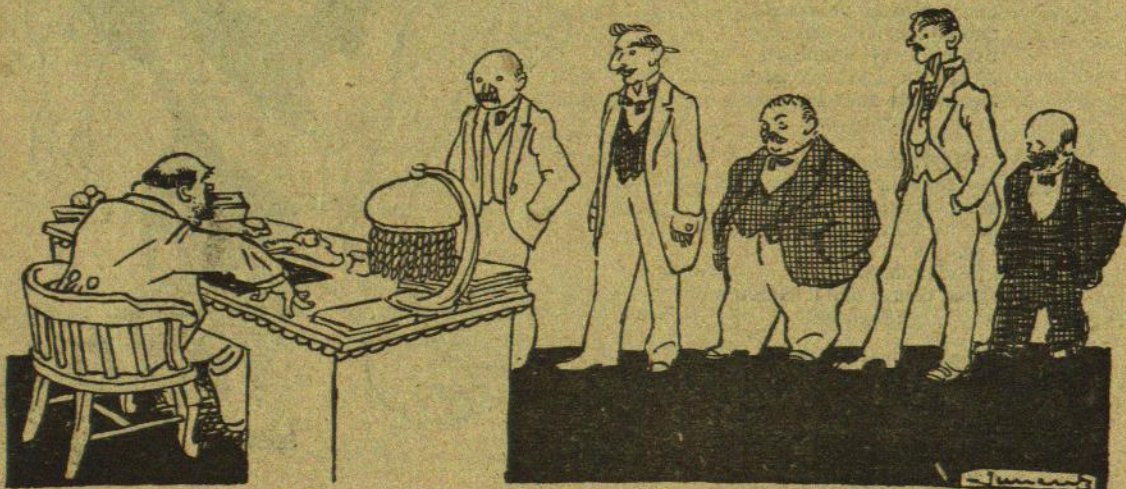
Remember

Fa dos anys ja que's mort l'eminent poeta Joan Maragall. Encara'l plora tot Catalunya. Era tan gran i tan bó, que'l temps que's implacable amb totes les coses, no podrà mai fer oblidar el seu gloriósissim nom.

Les obres del nostre gran poeta viurán eternament, i son tan humanes i tan emotives, que s'imposarán a través dels segles, desafiant els gustos i modes literaries.

Els poetes com en Maragall no moren mai, viuen eternament en les seves obres. La personalitat de en Maragall es molt complexe, com la de tots els genis.

No tenia grans concepcions, pero s'expressava amb tanta puresa, amb tanta humilitat, amb un gust tant exquisit, i era tan enemic dels convencionalismes i artificis, que la seva personalitat es inconfundible; i per molts poetes que tingui a Catalunya, la seva figura sempre serà única i sobresurtirà per damunt de totes les altres.

— L'Excelentíssim Ajuntament, altament satisfet dels serveis de vostés durant l'any qu'ara fina, ha acordat tornar a qualsevolshi a deure l'aguinaldo.

Mai ha existit cap poeta qu'hagi dit tan belles coses parlant del mar i de la pau consoladora de les muntanyes...

Nostre gran poeta, que avui plora i plorarà eternament Catalunya, era ademés un gran patriota i un gran ciutadà.

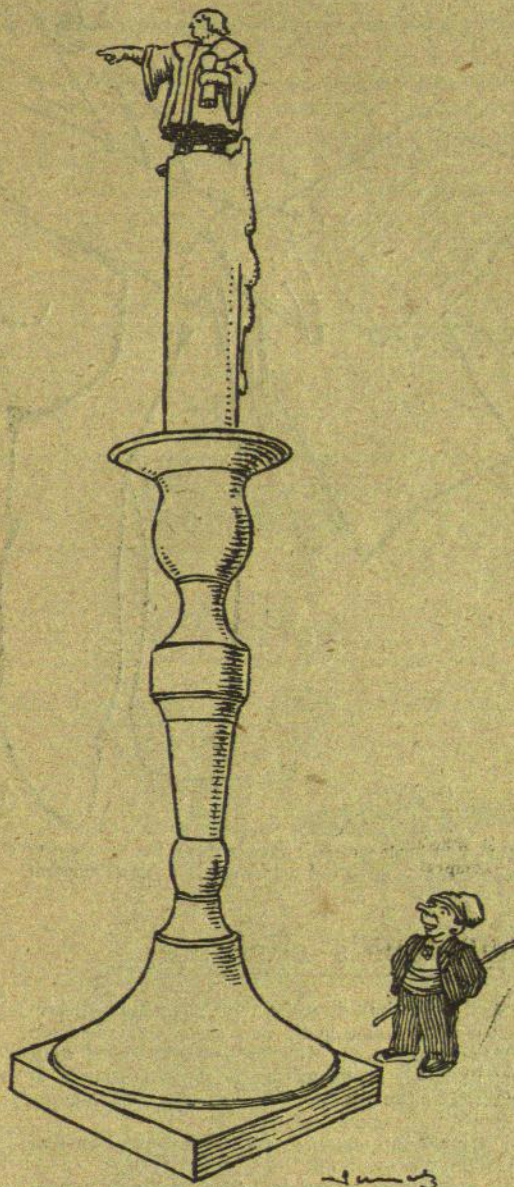
Avui L'HEREU amb el cor entristit i l'ànima apesada, fa caure sobre la seva tomba una ruixada de flors.

INTERVIEWS

Amb el Senyor Tófol

— Se'l saluda, don Cristófol!
 — ¿Qui m'ha cridat per aquí sota?
 — Soc L'HEREU, ¿qué no'm coneix?
 — Si no't veig ni la tarota.
 — Es que vosté está molt alt.
 — Allà on me van posar soc.
 — ¿No us heu mogut gens ni mica?
 — Ni m'he vellugat tampoc.
 — Puig amb aquesta humilitat potser patireu del pit.
 — No vulguis sabe'l dolor que tinc ficat en aquest dit.
 — de senyalá nit i dia
 — ¿La jove América nova?
 — ¡I cá! no veus que senyalo lo faró de Vilanova.
 — Lo venia a interviuá
 — I qu'es lo que vols saber?
 — Doncs .. quin es el parer seu...
 — Fill ¡no'n tinc cap de parer!..
 Dalt d'aquesta espalmatoria i al demunt d'aquesta esj elma soc alló que'ls castellans ne diuen *usted es un pelma*.
 A mi ja tot m'es igual, i tot m'es indiferent, escolto com qui sent ploure, me ric de tota la gent.
 Per donar dies de gloria a la mare patria Espanya vareig descobri un nou mon amb constancia, cap i manya.
 I per pagar mos afanys mon amor i ma braó me varen donar les gracies tancantme en una pressó, lligantme com cá de presa, amb llurs cordes i cadenes, ma set d'amor vá apagás bevent la fel de més penes.
 Aquell mont per mi trovat lo volia un paradís, i siga per lo que siga (no's horta de discutis), sols ha sigut tomba horrible ahont si ha soterrat munts d'or, milers de cadavres i troços de dignitat, i per últim s'ha exingit com d'una llantia la flama.
 ¡Així abans de descobrirlo m'hagués trencat una camal!..
 I quan a mi m'ha passat tot lo que ara't deixo dit que per a que no se'm borri sempre senyalo amb el dit dalt d'aquesta palmatoria,

i damunt d'aquesta espelma, fet un reumátic gotós, una desgracia, i un *pelma*, diguem tú, pagés festiu,

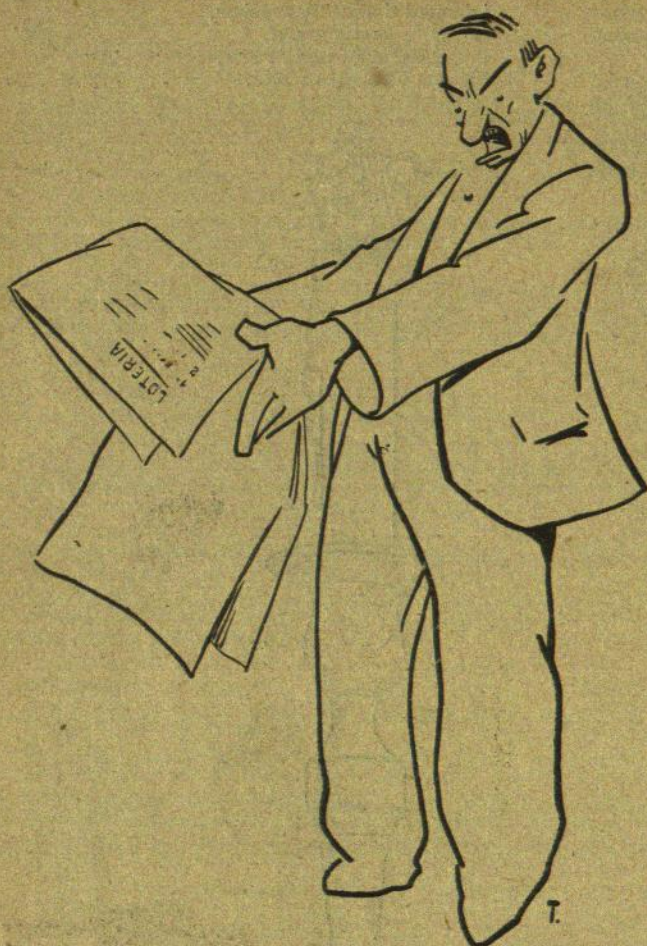

que'm demanes mon paré si puc jo tenir encara criteri, opinió, ni ré...

Com un gos a qui un mal home la cúa llur li ha xafat vaig fugir de les Dressanes cap a dintre de ciutat, pensant que si avui visqués, en lloc d'aquell monument, li darian garrot vil devant de tota la gent.

Ja deie'l senyor Gispert qui més hi fa més hi pert.

PEPBT.

—¡Té! M'he equivocat d'un número! Si en lloc de comprar el que tinc hagués comprat el qu'ha tret ja fora ric. ¡Tot per un número!

Somni que's confirma

Cansat pel treball de tot el dia, passejava distretament per la Rambla quan una veu ben coneguda em crida pel meu nom. Me giro sobtadament i veig un bon amic qui m'allarga la mà convidant-me a la encaixada, i anyadeix per tot Deu-te-guait: anaves molt pensatiu company. Que potser...

—No, home, no, sempre seràs el mateix. Pensava en el somni d'aquesta nit.

—Si que deu ser interessant que'l meditis d'aquesta manera. Que no m'en puc enterar?

—Prou home. He somniat que'm trobava en un mercat tan gran que no componien res al seu costat els millors de Barcelona. Amb un sol cop de vista no's podia pas veure tot, i ca! Pobra plaça de Catalunya si s'hi compara. Aixó sí; allà s'hi venia de tot. Grans taules de comestibles; magatzems de tota mena; però no mes s'hi venia. Res d'elaboració, no mes venda. El cap va començar a rodarme de tan trantsi, perquè noi ni'l mercat de Calaf!, i aleshores jo vaig volguer sortir d'aquell extrany laberinte. Sortir t'he dit! Ja, ja. Prou vaig preguntar la sortida prou, mes tot inútil. Però vetaquí que caminant, caminant i mentres mes m'enredava oviro un lloc en el que per rara excepció no's cridava ni's gesticulava. Quan menys allà reposaràs, vaig dir per mi; i ja'm tens di-

rigint-m'hi. Era un lloc bastant gran, que feia recó i en el que amb prou feines s'hi veia. Hi havia una pila de rotllets tots formats d'homes. En quiscun d'aquets agrupaments hi havia un subjecte, generalment jove, qui ocupava el centre i els demés s'apretaven a l'entorn seu. Jo vaig volguer tafanejar, però no mes vaig sentir algunes paraules soltes entre les quals recordo: quartilles, prosa, polítiques i poques mes. Al cap d'una estona tots els del rotllet en que vaig lograr ficar-me van enmudir. Després un d'ells digué al del mitj: doncs vaja jo us en dono vint pessetes. Acceptat, contestà l'ltre, i el grupet se disolgué. Comprenent que's tractava d'alguna venda pel lloc i per les paraules sentides, jo que si pregunto a un del meu costat qui feia cara de molt estrafalari. ¿que venia aquell senyor, si's pot saber? I fredament me contestà: venia ideals. Rebí una forta impressió i vaig despertar-me.

—I aixó val la pena de meditar? em respongué l'amic.

—Tu diràs. No ho trobes extrany?

—Ai que ets càndit! El teu somni el pots veure confirmat a cada instant. Si comences a recorre certes redaccions, d'aquets comerciantes en trobaràs a dotzenes.

L'HEREU ESCAMPA.

Oració contra l'automóvil

que tot ciutadà deuria resar al sortir de llar domèstica per a llensarse a les vies de la gran Metròpoli.

Oh Senyor Deu, qui sapientíssimament tot ho haveu ordenat i a tota cosa heu senyalat un fi per a ésser utilitat o esplai del disortat mortal; gireu si us plau, els vostres pietosos ulls vers la nostra urb qu'es pungida d'un flagell esglaiador, d'una mala cogula que vol acabar la vida de tot ciutadà. Es la plaga cruel del *auto* qui vola mes que corra com infernal esperitat. Sembla talment que'l destí maligne haja senyalat un aparell d'aquesta mena per a cada ciutadà qui tristament ha de veure finits els seus cars dies dessota d'unes grans rodes i en mitj de la fetor innoble de betzina.

Oh Senyor digneuvos remeiar el mal desolador del segle XX, doneunos Santa serenitatat, a nostres ulls vivó pera a llambregar de ben lluny i a nostres cames llestesa d'arlequí pera a brincar amb grans gambades damunt de la salvadora acera.

Tingueu pietat dels pobres ciutadans qui trescan a peu per les grans vies i feu el miracle de que en mitj dels esglaiadors udols, de la farum de betzina, i de l'esperitada velocitat, poguem viure ben lliures de perill de trencadissa.

BICALAX.

Als nostres llegidors

Estém acabant de confeccionar el nombre vinent que serà extraordinari. N'hem donat coneixement a les autoritats per a que el día de la seva aparició se eviti un conflicte públic.

Tenim por que per les Rambles, s'amotin els admiradors de L'HEREU, que ja son molts, tement que els kioskos i venedors ambulants, no tinguin nombres suficients per a tothom que'n demani.

La presentació del nombre extraordinari serà una novetat. No s'ha fet pas res tan bonic ni tan nou a Barcelona.

Contindrà dibuixos espatarrants, noveletes, poesies de grans poetes, articles humoristics, i fins hi volíem publicar música.

Teníem el propòsit de publicar el Tango argentino, per a que les senyoretes que son entusiastes d'aquesta dança, no tinguessin de anar a la Maison Dorée pera apendre-l, exposant-se així a la crítica i a la censura de les senyoretes *cursís* que no saben ballar-lo.

Ja veuen, doncs, que hi haurà de tot; i malgrat conteni tantes coses bones, valdrà no mes, pòsinse a riure, **30 céntims**.

Amables llegidors, compreu-lo, que de nombres-almanacs com el nostre no se'n fan pas cada día.

Sobre la pornografia

A l'Iris Park

Deíam que estavam disposats a cantar com un canari fins a lograr que's deslliurés a Barcelona de la cancerosa llaga de la pornografia, i aném a complirho parlant alt i clar, citant llocs i fets, per a que'es veja que ni'n's mosseguem la llengua, ni estém disposats a minvar en nostra tasca moralizadora.

La sala de patins del Iris Park (carrer de Valencia entre Aribau i Montaner) es de lo més asquerós que's pot veure i de lo primer qu'es deu fer tancar.

Alló es capàs de fer enrogir les galtes de'n Mir i aixó que *no es sospechoso en la materia*.

Allí hi ha un indigne mercadeix públic, a la vista de tothom; alló es un mercat de carn humana descarat, vil, monstruós que provoca fàstic i indignació.

Nenes de tretze i catorze anys acompanyades per unes dones velles, fastigoses, repugnants; aquestes se queden en les taules, prenen un refrésc, i encara no son prou fresques! mentres aquelles pobres criatures patinen, agafant les més xorques posicions, entre contorsiones lúbriques i paraules groixudes com la barra d'aquelles velles de mal flaire; i allí tractan i contractan, fan preu i condicions, assenyant día i hora, moltes vegades aixó no cal perque

les velles tenen avís de que «la nena torna tot seguit»; altres vegades son les marmotes les que regatejan i tancan tractes cridant allavors a les jovinsanes desgraciades i sortint junts amb el firaire d'impudícia...

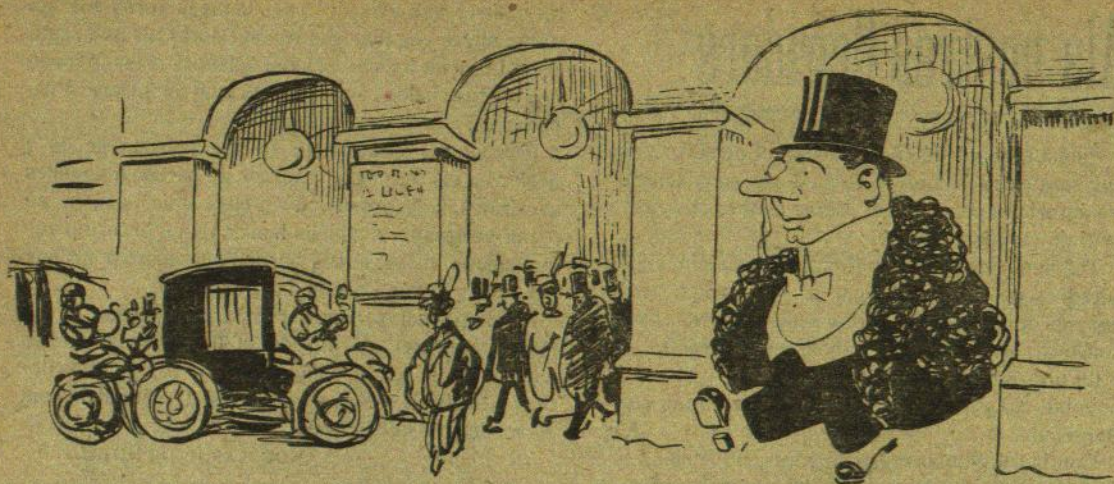
¡I prou! ens repugna dir lo que hauríam de dir i parlar en els termes qu'hauríam de parlar d'aquelles arcabotes indecoroses, d'aquelles noies que ja no tenen vergonya, d'aquells homenots qu'encara'n tenen menós, de tot aquell burdell que demana grillets pels quins hi ván i pels quins l'explotan.

No lograrém potser ferho tancar perque hi ha moltes maneres de burlar la llei; pero al menys haurém donat el crit d'alerta perque cap persona decent s'hi acosti, i fugi d'aquell lloc d'immundicia com el mal esperit de la creu.

ROC RAFEL DE PUJALT.

—¡Ah! ¿Vosté es poeta? ¡Quima llas..., aquest any ja tinc la décima, però el vinent li encarregaré a vosté, no passi cuidado!

L'Hereu sortint del Liceu

Salut alegres vianants que passejeu tranquilament Rambla amunt i Rambla avall, sentint cantar els aucells que volen de branca en branca!... Ai!... gracies a Deu que us torno a veure i que respiro!... Si arribo a sapiguer qu'havieu de obsequiar-me tant, no ho hauria anunciat que assistiria al festival organitzat per la Premsa diària!... I quins aplaudiments i quin entusiasme!... Al entrar, aquells senyors tan mudats que prenen les entrades, m'han saludat afectuosament, reverenciosament com si fos un príncep. Al vestibul m'esperaven el representant de l'empresa i els alts funcionaris de la casa... Quines apretades de mans i quines reverències!...

Jo'm pensava que tenia popularitat, però no'm creia que amb el poc temps que fa que soc conegut a Barcelona hagués sapigut captar-me tantes simpaties.

Entro a la sala d'espectacles, i allò ha sigut el *acabose*. Quin deliri i quina cridoria!... Els joves aplaudien sorollosament, les senyores agitaven blancs mocadors, i semblava que per la sala hi volava un vol de colomes... Els més prudents i 'ls més seriosos, inclinaven lleugerament el cap fent reverències. Jo la veritat estava avergonyit, i si no fos que tinc molta salut i les galtes roges com enceses roses, m'hauria donat molta pena que s'haguessin adonat que m'havien sortit al rostre els colors de la vergonya...

Senyores, senyors, tinguin la bondat de seure, dic jo amb veu tremolosa... I tots els concurrents s'asseuen, s'aixeca el teló i comença la farsa...

I quines damiseles mes maques que hi havia a la sala, i quines mamás mes respectables, i quins joves mes distingits. Jo mai havia vist tanta hermosura reunida!...

Llástima que hi estigués un xic violent. Ja veurán lo que m'ha passat. Com que no tinc frac (ho dic a vostès perquè sé no ho farán correr) vaig anar a enmatllevar-lo a casa un amic reformista que 's pensava sortir regidor a les passades eleccions, i es clar, com ell es mes prim que jo, 'm ve un xic estret.

Si alguna vegada aixecava el braç pera saludar a un amic, havia 'e deixar-lo caure rigidament com si fos un autómata. Però lo que mes m'ha espantat, ha sigut veure que 'l barret de copa se m'ha tornat petit i pla com una safata...

Quan he vist que se'm tornava tant petit, desseguida he pensat, això es que en Lerroux que está al tercer pis, t'ha preparat un parany per a posar-te en ridícul. Però no; un jove que tenia al costat i que 's

veia qu'era de *apa*, m'ha dit que 'l meu barret, (que també me l'han deixat) s'estirava i s'arrosava com aquells fanalets de paper que serveixen pera adornar els jardins de les torretes cursis de Sant Gervasi.

Un altre dia que hi vagi, hi aniré amb barretina i amb espadenyes, i si no 'ls hi agrada que ho deixin.

Estic cansat ja de tanta comedia; me'n vaig a casa a descansar.

Les ovacions també cansen.

Potser algú de vostès pensarà: encara no 'ns ha dit res de lo que ha vist. No ho estranyin; no hi entés res. Jo 'm pensava que en el món no mes es parlava català, i avui he sapigut que 's parlen altres llengües.

Lo que he trobat també estrany, es que essent un festival organitzat per la premsa catalana, no s'hagi representat cap obra en català.

S'ha donat molta importància a una obra madril·lenya, fent venir espresament a un celebrat compositor castellà a dirigir-la, i ningú ha pensat en nostres músics i poetes.

Si 'ls de casa obren així, ¿qué han de fer els altres?...

Què no femim autors i músics nosaltres?

¡en Guimerà, en Pedrell, en Morera, en Pahissa, i tants altres músics i poetes de casa!

Per ara bons, gracies.

L'HEREU.

La visió del poeta

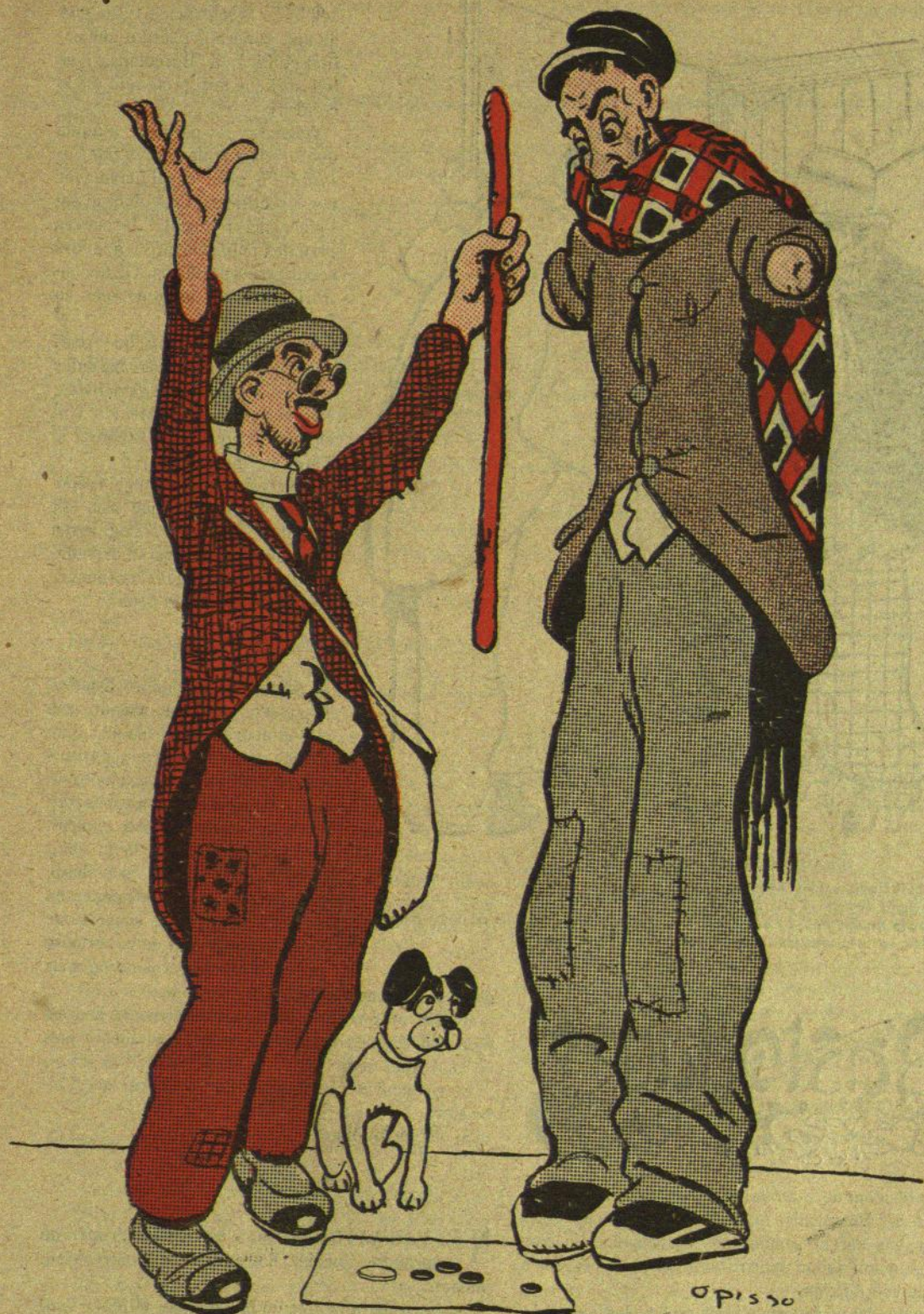
Pels amples caminals dels boscos sense fites camina'l trist poeta sedent d'inspiració; el seu esperit vola vers regions infinites i tota cosa'l crida i'l dú a contemplació.

Arreu li sembla veure fantasmes monstroses, els arbres quant el veuen s'inclinan reverents, l'hervei li apar catifa, les roses oloroses coronan la gran testa i reb l'oreig dels vents.

La nit arriba amb pausa; alluny una ombra avensa, el jovincel poeta la mira sens temensa i somrient li obra els brassos bat a bat.

L'ombra ja es arribada; diners—diu—o la vida. Llavors crida'l poeta—oh prosa maleida la fada qu'esperava en lladre s'es tornat.

XACÓ BAL.

—¡Visca la tranquil·tat! ¿Ja ho sabs qu'har: aprobat la gran llei de les Mancomuni·ats?
El Manco.—Qué vols dir, que'm sortirán els brassos?

UN AGUINALDO NOU

El de la Pudó.—«Feliz año nuevo».

El senyor decent.—Pero, qui es vosté?

El de la Pudó.—«Yo soy aquel que tuve el honor de romperle la crisma a un hijo de usted, en la mismísima Universidad...»

El president de la entitat a que ens referiem en una de les Bastonades aparegudes en el nombre anterior, ens escrigué preguntant-nos rectifiquem els conceptes, a son judici mortificants, per a la persona a qui anaven dirigits.

Diu que ha parlat amb la persona aludida, i li ha manifestat, que'l seu intent no era mortificar els regionalistes.

Aixó no es motiu suficient per a que rectifiquem.

La ofensa fou pública, i pública deu esser la retracció. Ofengué de una manera grollera a una entitat política de Barcelona, i es irrisori que ara pretengui dir lo contrari.

Ademés, la persona aludida que's redactor de *El Correo Catalán*, té prou espai i columnes per a rectificar. Que dongui satisfaccions i disculpi les seves paraules públicament, i allavors rectificarem nosaltres. De lo contrari es inútil intentar que ho fem.

El nostre company que sentí com pronunciava les paraules injurioses per a els regionalistes, ens mereix tota confiança i té suficient criteri per a sapiguer si són o no ofensives.

No creiem que sia una indelicadesa divulgar lo que s'ha dit en públic. Ho seria si haguéssim reproduït una conversa privada.

I ara prou d'aquest assumpte, perquè no mereix la pena.

L'altre dia l'aviador Damizel anava ala, ala, volant amb el seu aparell, quan fila al capità Solenc que s'aixecava magestuosament amb sa bomba montgolfier; i ell que si en Damizel, portat per la veu carinyosa del companyerisme s'atansa a la bomba, la volta «por arriba, por abajo, por delante y por detrás»; en Solenc, vá arribar a punt de desmaiarse devant de la hermosa prova d'afecte germanívol, i els

dos aucells sens'ales parlaren llargament.

¡Quina conferencia! Debia ser interessant com les d'en Romanones i en Melquiades... ¡quines coses qu'es degueren dir!

Eternament será sa conversa un secret de l'atmosfera.

Si ells no ho diuen.

No't dic tinya'l burgit que s'ha armat amb aixó de la primera tinència d'alcaldia del nostre Ajuntament.

En Lerroux bufa com un lleó quan te la febre i vol el bastó per a en Pich, costi lo que costi i caigui quí caigui; i sino li donen es fácil que «Barcelona arda por sus cuatro costados.»

En públic i en privat renega com un carreter i «dise que n'ará una».

En Pic vol que'l *Lacandritu* li fassi esqueneta i'l pugui a coll i bé per a agafarla, pero en Lerroux diu que no cal, que ell no ha fracassat mai, i que o li darán el bastó o ell farà correr'l bastó.

L' expectoració es gran i les bombes de Santa Ana i del Park estant a punt de sortir al primer crit.

¡No guanyarém per sustos!

Jo—primer es la pau que tot—li donaria'l bastó i fins li trencaria per les costelles, repalleta,

Ara si que podém afirmar *urbi et orbi*, que'ls lerrouxistes son la gent més avançada del món.

¡Oh! quina gent!... Quan passi un lerrouxista haurém de dir, aparteu les criatures que passa un rrevolucionari... Ara si que Espanya está salvada!... La Monarquia perilla; la república s'acosta a passos agegantats... Pregonen trompetes de la fama, el gest noble i digne de elogi de l'host radical de l'Ajuntament de Barcelona!. Per a demostrar el seu sectarisme i la seva intransigencia, acordaren celebrar sessió el dia de Nadal.

Un acte així sols el comet una gent anticristiana com ells.

Els lerrouxistes son indignes de representar Barcelona.

Hauríen d'anar a viure al Marroc, i encara potsé allà els treurien per poc civilisats.

El senyor Royo i Vilanova es un pobre home, aixó ja ho sabíem, pero després de llegir el discurs qu'ha pronunciat contra Catalunya, ho veíem més clarament. Aquest pobre senyor que diuen, que's catedràtic (no sabém pas que deu ensenyar. Sino ensenya les orelles.) Combat el projecte de Mancomunitat i diu que fins aixecará les pedres contra nosaltres.

Ai ¡quina por!... Pero quin home mes tremendo deu ser el senyor Royo i Vilanova i otras hierbas. Ara si que está perduda Catalunya!... I que'n va deixar el Rei Herodes!...

En Pep Marqués fá'l burro i será qüestió de picarli als dits.

Aquet noi quan fa gracies es una desgracia.

I parlant de les dones, quan se refereix a la catalana diu un enfilall de poques substancies capasses de fer enfadar al mateix don Clodoaldo si fos viu.

Gracies a la educació del públic del Dorée no li han clavet la xiulada qu'es mereix entre cap i coll, pero pensi aquet coupletiste mascle que aixó no dona peu per a ofendre a les senyores, catalanes en sa majoria, que paguen per a sentirlo.

I les que no hi van mereixen tant respecte com les que hi assisteixen.

I si no ho fá a bones; potser trovará qui li fassi fer a males.

¡Senyor Empressari del Dorée, vegi si's modera aquet xicot, sino será cosa de que li possin un murrió.

Me sembla que ja ho pot entendre si vol.

¿No que sí?

Devien tenir moltes ganes de guillar els baixells de l'armada anglesa, perque l'acuraissat-almirall amb les presses no degué pensar a llevar les ancles i fills meus! de l'embranchida que pegá per a tocá'l dos, se'n va emportar l'escollera amb mitja muntanya Monjuich.

¡No; ja ho soproso que no'l pagarán lo mal qu'han fet; pero, vaja, no está gens bé que donguin sustos aixis, fotxe!

I ells que hi son tan périts en aixó de l'aigua no'ls acredita gaire una hecatombe de tal magnitut.

Un altre dia, si tornen els haurem de dir.

—Vagin en cuidado a fer mulladé; o árintse a mitj camí de Mahó, i llavors estirin i probintse les forces amb lo que trobin.

¡Diable si'n dona de forsa la cerveza!

Fora caretes

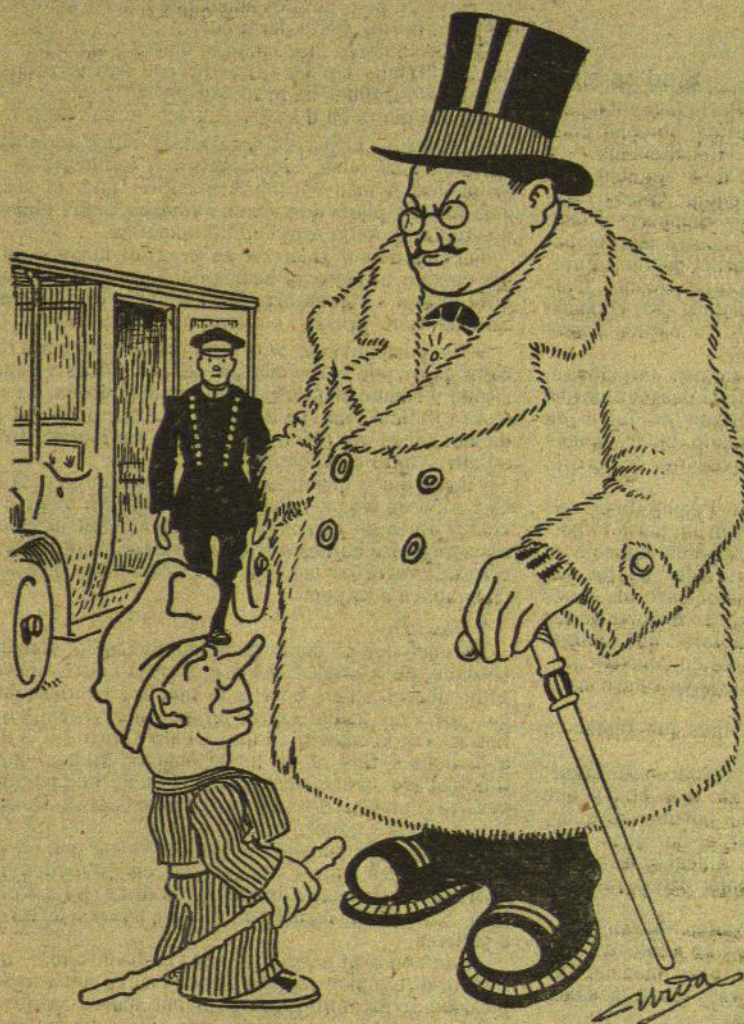
Per mes que havém llegit en el ¡*Cu-Cu!* que en el número pròxim que diu será extraordinari colaborarán firmes tan respectables com les d'en Martí Genís, Busquets i Punset i l'honorabilíssim Mossen Navarro, entre altres, ens costa de creurer que embrutin llurs plomes en la col·laboració d' un setmanari que si nasqué usurpant un nom honrat i digne i publicant gravats irrespectuosos i casi bé pornogrífics, deuen haver sigut sorpresos en llur bona fé acomboiantse, segons la ven pública, amb els escriptors que procedeixen i militen en el camp de les lletres erótiques e indecents, representats en la premsa per setmanaris tant bruts com eren *La Figa* i *La Pepa*.

Ja es hora de que s' arrenquin caretes.

¡Deu li paci!

El senyor Arcal'e ha tingut la deferencia d' enviarnos deu bonos triplicats de carn, arros i pa, que havém repartit entre families necessitades. En nom propi i en el de les families afavorides doném les més complertes mercés al senyor Sagnier per sa delicada atenció.

L'HEREU. — I el pavo republicano?

LERROUX. — Me l'hi menjat.

L'HEREU. — Aixís qu'has deixat pels teus súbdits?

LERROUX. — El moc.

DE LA BUTACA ESTANT

Continu regnant el mateix ensopiment de tota la temporada. Tot lo que s'estrena es flux i lle ger i no val la pena de parlar-ne. A Novetats continuen representant l'opereta titulada «Cuakeros» qu'ha obtingut bastant èxit. No es una gran cosa, però s'escolta amb gust. A Romea s'ha estrenat un poema titulat «La Princesa cautiva», que sembla escrit amb el desitj de divertir la mainada.

Aquesta obra s'assembla a n'aquelles rondalles que contenen els avis vora la llar de foc. Es molt ingenua

i amb lo dit ja's compendrà que'ls personatges que intervenen en la faula, no son reals, i que sols viuen en la imaginació del poeta.

L'obra no obstant està escrita correctament, si be està mancada d'inspiració.

La simpàtica actriu Carme Catalá hi està insuperable. Aquesta artista cada dia va donant noves proves de un talent, fent-se aplaudir i admirar a cada obra qu'estrena.

El decorat de la obra es molt acceptable, i's trajos son riquissims.

Felicitem coralment a l'empresa.

Al Teatre Espanyol, continuen les representacions de «La Jocuera de un pueblo», obra deguda a la ploma de un pobre senyor que's diu Fola, que té la mania de escriure obres de tesis.

Fa dir als personatges *pensamientos sublimes i verdades muy duras*. Ah!... si Ibsen visqués quina enveja tindria!...

Ens agradaria conèixer a n'aquest pobre senyor! No'ns podem imaginar quina cara pot tenir un home que escriu drames tan *espeluznantes*. Si els atacs al sentit comú se castiguesin com els atacs a la patria, seria ben digne de planyer el pobre senyor Fola!

Creguem a mi que li vui be, no n'escriuigues comèdies, que de senyor i de bon escriptor se n'ha venir de mena.

CANTA CLAR.

LICEU

Dintre pocs dies podrém admirar la obra més genial qu'ha escrit Wagner.

Serà un aconeteixement. El decorat es esplèndid, i'l vestuari també.

Pera la primera representació de «Parsifal» queden ja agotades totes les localitats de platea, lo qual vol dir, que'l teatre estarà pleníssim.

Regna una gran expectació per a conèixer una obra de tan gran volada, especialment entre'ls wagnerians, que molts de ells tenen por que la representació de dita obra no surti tal com fora de desitjar.

Llàstima que la Wagneriana no hagués arribat a un acord amb l'empresa. Després de temporada s'hauria representat «Parsifal» en llengua catalana i amb la cooperació de l'Orfeó Catalá.

De totes maneres, segons notícies, el gran tenor Viñas, cantarà alguns fragments en catalá. *Algo* es algo que deia aquell.

Nosaltres esperém amb frisança la primera representació de la gran obra «Parsifal», esperant qu'arriui el dia pera retre homenatge de admiració al sublim creador de l'òpera moderna.

BEMOL.

DEPORTS

Sindicalisme

Els companys del Sindicat de Periodistes Deportius, han celebrat ja sa festa benèfica, obtenint unes quantes pessetetas per a la caixa. Felicitem-los.

Se va jugar un partit combinat de la següent manera: Espanyol-Espanya, blaus, equip; Gibert, Reguera, Massana, Prats, Casellas, Sampere, Ponz, Baró, Bau, Ramírez, Mallorquí contra Barcelona-Universitari, blancs, equips. Cuerbo, Batlle, Varela, Baonza, Alemany, Morales, Azares, Armet, Carlier, Alcántara, Peris. Jutjà'l mateix, en Dionisio Sanchez, fent de jutjes de cantó, o siguen *lineaments*, en Permanyer i'n Velasco.

A la hora de començar sols faltava en Hodge, essent substituït per en Morales (R), i desseguida anà endoina la pilota. Es clar que deixán de jugar en Allack, Greenvell i Hodge en l'equip blanc, quedá aquet molt debilitat i sortiren convençuts de perdre, com aixís va succeir.

No obstant i la superioritat de l'equip blau, els contraris foren els primers en posar en perill la porta d'en Gibert, fent dos bonics ramates. Cambiá el aspecte començant els guanyadors a fer un joc magistral, logrant dominar en sa major part als blacs que's defensaven amb molt acert, no deixant de fer temibles excursions els seus devaners, que obligaren a que la defensa blava entrés en constant joc, lluint una seguretat i colocació, que'ls va valdre molts aplaudiments.

El primer temps signé bó pels blaus que tenien un goal a cap a favor seu.

Després de mastegar llimona, tornaren a jugar, essent aquesta segona meitat un xic mes bonica que la primera, resultant en conjunt un partit bó de debó. El domini dels blaus fou més marcat fins quasi a la acabar-se, que animats els blancs, atacaren de valent obtenint un acabament força igualat. Els blaus marcaren un altre goal.

Acabat el partit, els organitzadors varen obsequiar amb un sandvich de trenta i un doble de vint a tots els jugadors, repartint-los, onze medalles de plata, pintada d'or als guanyadors, i onze medalles d'or pintades de plata als vençuts.

També s'el donaràn diplomes de cooperació. En Permanyer també'n vol, va... fer... de... linesment... joou! d'el mareix, a no esser que va confondre un offside amb un corner. No duie ulleres.

La festa fou un éxit, del que'ns en alegrém com a membres que som del Sindicat.

Escuadra anglesa

El dia 18 el Barcelona va fer un partit contra un equip de mariners de l'escuadra anglesa, tenint el gust i'l plaer de guanyar amb tot el sentiment de la ànima, per 6 goals a 3.

Bastant bonic fou el partit, essent de remarcar el extrém dreta i'l devanter centre, que son dos bons jugadors.

El dia 19 l'Espanyol va jugar-hi un segon match, tenint el goig i'l content de perdre per tres goals a cap. Els vençuts presentaren un equip digne del resultat obtingut, cosa que sobradament debien saber que anaven a fer el ridícol. Doncs, perque fer-ho. Aixís se guanyen simpaties? Homes, homes, un xic d'enteniment. ¿Qué dirán els que lleigeixin que heu perdut contra els anglesos, als quals el Barcelona ha guanyat per 6 a 3 i que vos deu pisto d'haver derrotat al campió? No val a fer el tonto.

Altres noves

—En Prat, el corredor pedestre, va anar dies passats en un poble de la regió. Com es molt natural a

fer curses a peu, puig es sabut que aquest xicot sols va per a portar llet o per a corre.

Doncs va corre i no saben lo que li varen dar de primer premit. Un bé (a) *cordero*. Altres premits consis int en sebes de gran tamany.

Aixó sí que s'en diu esser agricol, digali pagés.

—L'aviador Demazel, encara está entre nosaltres fent vols imés vols, entusiasmant a tothom, fins al propi Joé Armán—Josep Armangué—que fa arrós amb tots els pilots que venen i vindrán, amb l'objecte d'estudiar la mitja estabilitat automàtica.

Tal com deia'n Demazel es el gran home; l'altre dia va anar a trovar la bomba del Turó, fent un magnífic viratja a son entorn. Volían darse la mà pero'n Solench tenia pressa i no van poguer aturar-se.

—Els companys de *Stadium*, organitzan per a primers d'any una cursa ciclista de *Sis Hores* a l'americana. (També hi intervindrà l'ermilla) qu'ha de remoure l'afició i que ha d'esser un éxit; puig val ha dir-ho: saben ont tenen la mà dreta. En Manec diria, a l'altre cantó de l'esquerra.

També diuen que si farán un Cross-Country. Aixó es cosa d'en Noga; m'he jugo un dit. *La rotativa*, com li diuen els companys de redacció, es gran entusiasta de les curses a través de les ginesteres. Encara deu recordar aquells cinc kilòmetres ditxosos que explica a tothom.

Desafio

Vetaquí que'n motiu de lo que deiem la setmana passada, de la premsa del deu, s'armá l'altre dia un gran xibarrí, s'han ficat a la mullera en descobrir qui soc i no poden lograr-ho per més treballs que fassin. Tot acometen a l'un i a l'altre, ficant-li'ls dits a la boca i fins ni ha un, el simpàtic Menec, que a tots vol fer caure, amb paranys molt ben trobats, pero tot i amb aixó no han sortit amb la seva. Pobres xicots. Jo vos admiro.

Els nois de la penya, tal vegada veient que no podían descobrir aquest cas que tan els preocupa han acordat desafiar-me'n un match de boxe. La mare de Deu! Contra tots ho haig de fer? Ho haurem de fer-ho a pailletes!

Jo de bon grat acceptaria, pero teniu de saber que tinc un directa molt temible i que la meua lleugeresa i picardia arriba a un grau tan alabat, que necessito un jeffries, un johnson, per a lluitar. De tots modos si vos consideréu de la valúia d'ells, estic disposat a deixar-vos el nas fet un tomaquet; aixó considerant-vos mol i tractant-vos com a companys que som.

Treieuus aixó del cap i no vulguéu fer papers lletjos.

—Tots saben que'l Sindicat de Periodistes Deportius ha fet el seu partit benèfic. Doncs sapigüeu també, que'ls organitzadors enviaren *palcos* a diferents entitats de Barcelona, per a que's quedessin els mateixos, contribuint d'aquesta manera al fi que perseguen els del Sindicat.

Casi totes contestaren enviant un billetet de vinticinco pesetetes, pero també passá, que entitats tan respectables como el Reial Club Nàutic i la Reial Associació de Caçadors de Catalunya, retornaren la localitat no tenint la deferencia d'incloure ni tan sols deu céntims francessos. També ni ha un altre, pero la que no mereix perdó, es l'anomenada en segon lloc, puig hi ha que veure les llaunes que donen quant les tirades extraordinaries. Els senyors dels Caçadors, tenien una grossa feina en la sala del Jo...rri i no podien distreures per a quedar com cal, amb qui tot l'any par a d'ells en les columnes del deport.

Tal farás, tal trovarás.

CARLITUS.

Instalacions de
llum i força motriu
montatges de cen-
tral en fàbriques i
tallers.

Teléfono 7510
Instalacions gratuïtas
mediant contracta

BARCELONA

**GRANS TALLERS
DE FOTOGRAFAT**

Baguñá & Cornet

Mallorca, núm. 192.-BARCELONA • Teléfono 7, 452

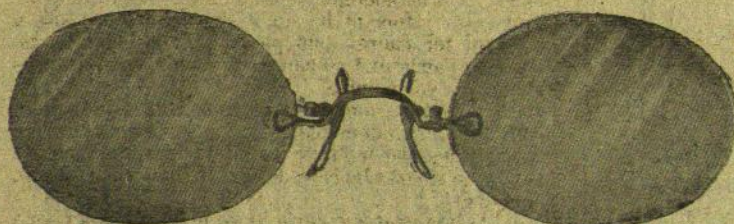
FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILÀ

: Especialitat en el Corte de For-
ros de Pells per a Gabans de Se-
nyor i Abrics de Senyora :: S'a-
rreglen tota mena de Pells :: Gust
solidesa i economia :: Especiali-
tat en el corte i confecció de Ca-
pas i Manguitos :: :: :: :: :: :: ::

Mallorca, 236.- (Chanfrà Rambla Catalunya)

BARCELONA

MONTURES D'ULLERES I GAFES
en totes classes i formes

Vidres de totes classes i colors
Especialitat en vidres combinats

FERNANDO ARRUGA ÓPTIC

Carrer de Jaume, 1, núm. 14. - BARCELONA

Gustau Weinhagen

Nàpols, 107 (cantonada Ausias March). - Barcelona

DEPOSITARI DE PRIMERES MARQUES

Màquines de cusí Kayser :: Màquines de fe mitxes Dubied

Màquines pera bordar Schirmer Blau

Màquines de cusí especials pera totes les indústries

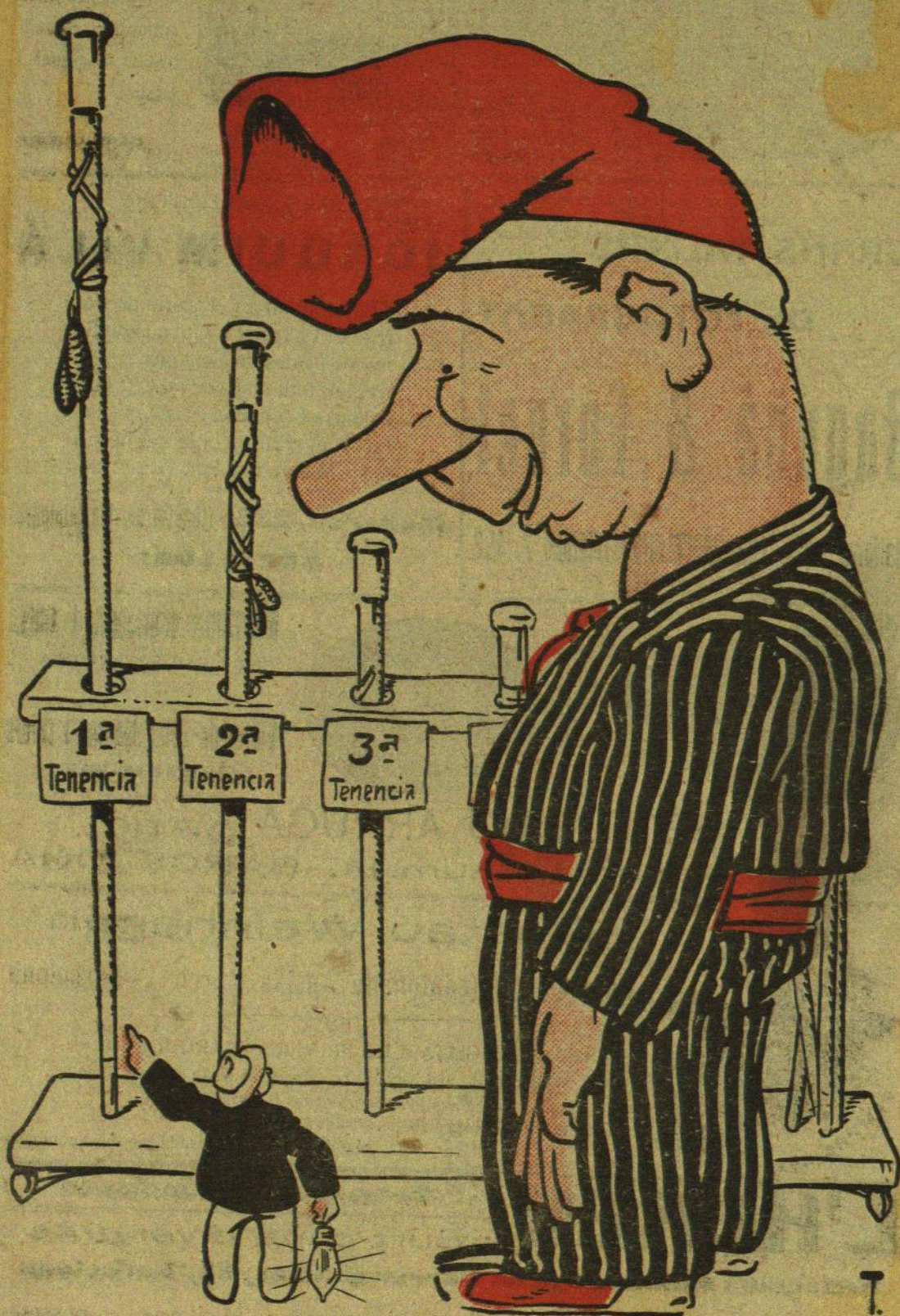
Agulles i peçes de cambi a preus econòmics

L'HEREU :: Setmanari humoristic ::
:: Surt cada divendres ::

Redacció i Administració: Carrer Balmes, 88, Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes

Número solt 10 cèntims

En Pich.—Jo vull aquesta vara.
L'Hereu.—Ai, Pich. No puc, ets poc...